

Скарбничка

Ерік Б. Хеа

Вуглик

Том грався на галявинці, коли помітив Боба. Той прямував до річки, і в руках у нього був мішок. У мішку щось рухалося, тому Том запитав, що там.

— А... це просто цуценя дворняги. У нас їх багато, тому цього доведеться втопити.

— Ой, не топи його, — попросив Том, — краще віддай його мені.

— Гаразд, тільки дивися, щоб воно не повернулося до нас на подвір'я, — попередив Боб.

— Добре! — відповів Том і чимдуж побіг додому.

Вдома він відкрив мішок і дістав звідти маленьке чорне цуценя. «Який гарненький! — подумав Том. — А якби я не помітив Боба, ти б уже лежав на дні річки». Ніби розуміючи і бажаючи віддячити новому господарю, цуценя бігло навколо та лизало руки Тома. «Назvu тебе Вугликом, — сказав Том, тому що ти чорний, мов сажотрус».

З того часу Том та Вуглик стали нерозлучними товаришами, куди б не йшов Том, Вуглик завжди біг за ним.

Минуло два роки. Вуглик виріс і став великим гарним псом. Одного разу, переправляючись через річку по вузькому підвісному мосту, Том спіткнувся і упав у воду. Хлопчик не вмів плавати. Але Вуглик був чудовим плавцем. Він кинувся у річку, схопив Тома за комір куртки і відтягнув до найближчого берега. Том дуже злякався і до того ж вщент промок. Проте він насамперед обняв свого спасителя і сказав:

— Знаєш, Вуглику, тепер ми квити. Коли я врятував тебе, а тепер ти врятував мене. Я куплю тобі новий нашийник, а ще ми побудуємо для тебе нову будку. Чи, може, ти хочеш ще щось?

— Гав — гав — гав! — радісно гавкав Вуглик.

І гавкіт цей можна перекласти наступним чином: «Я хотів би назавжди залишитися з тобою».

1 червня — День захисту дітей

Дорогі друзі, ось і дочекалися ми першого дня довгоочікуваного літа та шкільних канікул. Гарного вам настрою та відпочинку, здоров'я міцного! Радійте життю та цінують його, знаходьте позитивні моменти в кожному дні!

З любов'ю ваші друзі з видавництва.

Вибух у бабусиному «ресторанчику» 3

Пригоди шукачів 4

Ключ 6

Що цікавого ми знайдемо в собі... 7

Рыба-фонарь 8

Веселый English 9

Отцовское испытание 10

Говорил щенок щенку:

— Я уже рычать могу.

Отвечает друг-щенок:

— Это я тебе помог.

Ты вчера за мной бежал, В пасти косточку держал.

Я тебе помог упасть, Лапами схватил за пасть, Твою косточку отнял, И тогда ты зарычал.

Не понравилось щенку:

— Все! Рычать я не хочу.

Вот это волны!

Смачні сунічки

Худышка Мелхола и пещера Махпелла

11

ВОТ ЭТО ВОЛНЫ!

Вы любите «качать-ся» на волнах? Лили и Максимка очень любят. Летом они отдыхали на берегу небольшой реки. В некоторых местах река была довольно мелкой, поэтому моторные лодки встречались на ней довольно редко. Но когда вдруг вдалеке раздавался шум приближающейся моторки, вся детвора моментально бежала к воде, предвкушая движение волн.

А вот во время шторма на море, особенно детям, купаться очень опасно. Мама Лили и Максима знает это не понаслышке. Вот какую историю она рассказала своим детям.

Это было в то время, когда мама была еще школьницей-старшеклассницей. Когда ей пришлось впервые наблюдать небольшой шторм на морском берегу, она еще не знала, как коварны эти волны. Мальчишки-подростки и взрослые парни

смело ныряют в них, и они «качают» их на своих пенистых гребнях. Девочка захотела тоже испытать это удовольствие. Ее мамы рядом не было. Недолго думая, она вошла в воду. Огромная волна тут же подхватила девочку Таню – будущую маму Лили и Максима. Несколько минут она действительно испытывала радость, но когда попыталась выбраться на берег, поняла, что это нелегко. Сначала казалось, что волны сами несут к берегу. Но у самого берега эта же волна, которая только что неслась вперед, с огромной силой тащила девочку обратно в море. Ей стало страшно, силы были на исходе. Несколько раз волны покрывали ее с головой. «Господи, спаси меня!» – не на шутку испугавшись, взмолилась девочка. Сразу же после этого огромная волна выбросила ее на прибре-

жную гальку. От всей души благодарила Таня Господа за спасение.

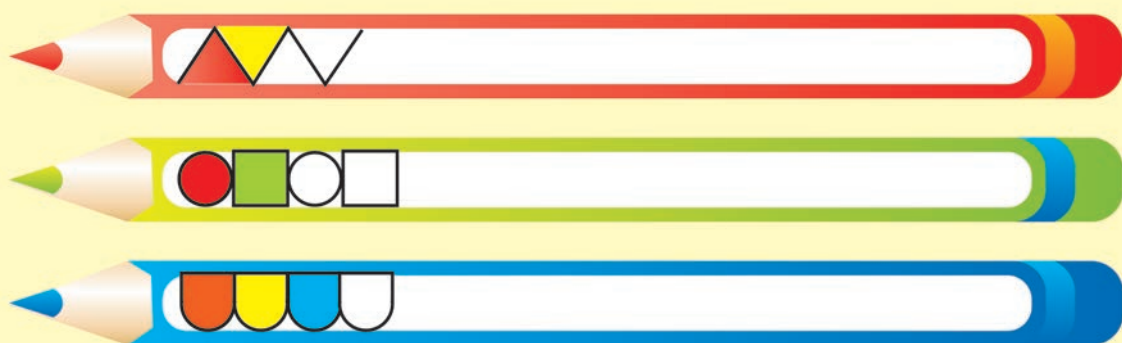
– Мамочка, как хорошо, что Иисус повелел этой огромной волне вынести тебя на берег, – взволнованно произнес Максим.

– Видишь, Максим, нам нужно слушать, что говорят взрослые, чтобы не попасть в такую же историю, какая случилась когда-то с нашей мамой, – сказала брату Лилия.

Бури, ребята, случаются не только на море. Иногда приходится переживать неприятности и в жизни. Часто они могут возникнуть даже из-за пустяка. Однако помните: что бы ни случилось в жизни – Иисус рядом. Смотрите на Него, а не на окружающие вас огромные волны! Верьте: даже самый сильный шторм может превратиться в тишину по слову Иисуса.

Дорожки

Повтори узор и раскрась.

Ганяє цуцик біля хати,
Готовий за м'ячем стрибати,
А ми сміємося із нього
Удвох, з кумедного такого.
Сестричка в гості завітала
Й нам цуценя подарувала.
Як добре, що подбав Творець
Про радість для малих сердець!

Лабиринт

Помоги щенку найти все косточки.

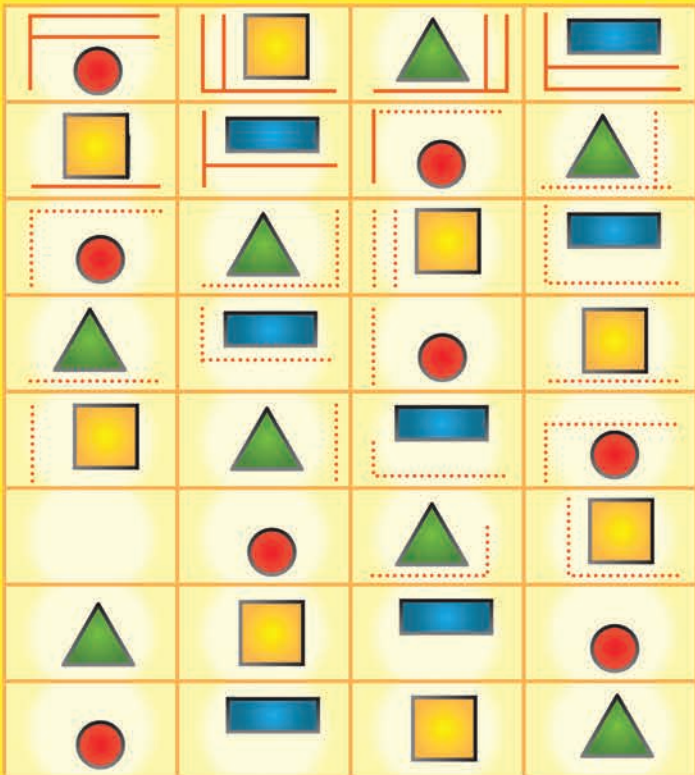

Раскрась

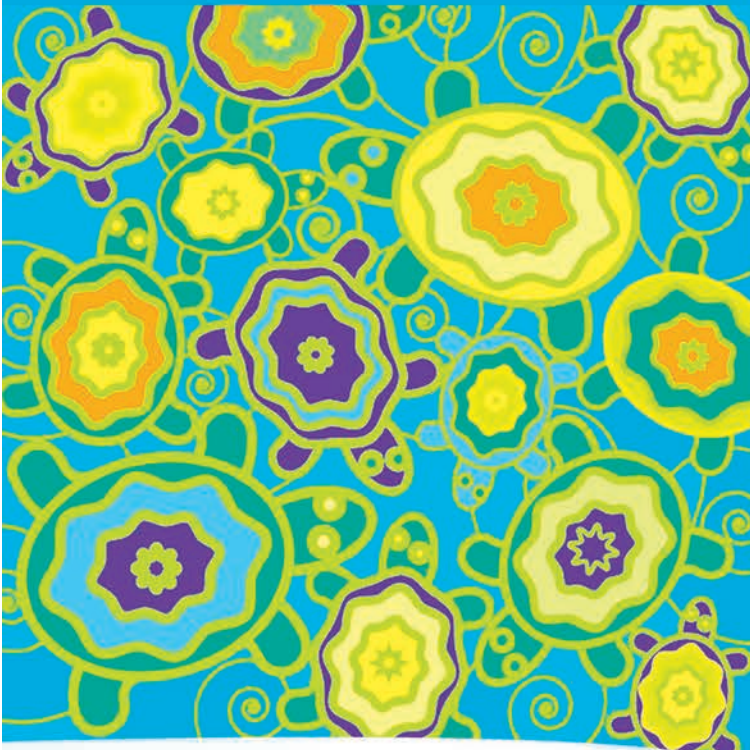

Логика

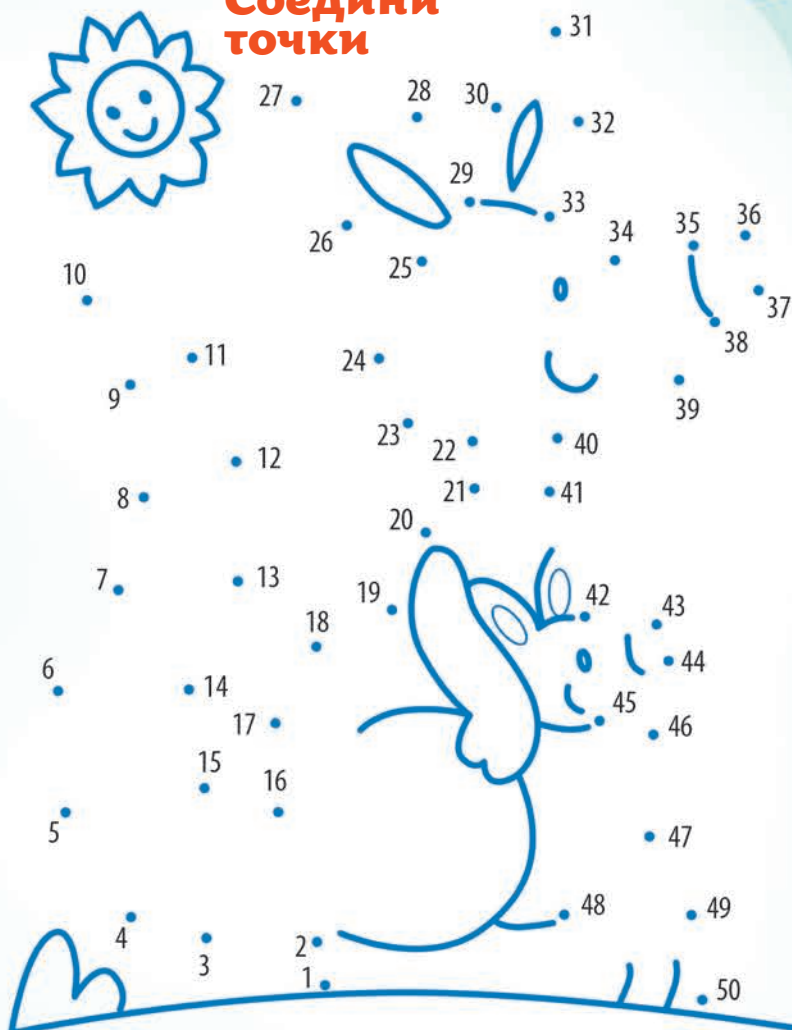
Рассмотри таблицу. Обращая внимание на фигуры, дорисуй части в каждой клеточке.

Найди двух черепашек с одинаковым рисунком на панцире.

Соедини точки

Ольга Стасюк

Вибух у бабусиному «ресторанчику»

Хлопчики і дівчатка, чи любите ви їсти кашу? Будь-яку: пшеничну, вівсяну, гречану, кукурудзяну, пшоняну і навіть манну? Звичайно, ні! Ніхто з дітей не любить кашу.

А от Назар дуже любить кожну з них. Смачнішої каші, ніж каша бабусі Олі немає в цілому світі! І знаєте, чому? Бо вона зварена, ні, навіть не зварена, а запечена на дровах у маленькій печі бабусиного «ресторанчику» (так бабуся лагідно називає свою літню кухню).

Ох, що це за смакота! Зверху і з боків каша вкривається золотистою запеченою шкірочкою, а пахощі від неї заповнюють весь «ресторанчик» і подвір'я! Навіть сусідський пес Джек стоїть біля плоти і принохується, ковтаючи слинки.

От і сьогодні бабуся запікає в печі гарбузову кашу. Але у Назарчика цей день особливий не через смачну кашу, а через те, що бабуся вперше дозволила онукові самостійно закладати дрова у піч! Це таке захопливе заняття! Відчиняєш дверцята, за котрими палахкотить жар, вкладаєш сухе поліно і швидко зачиняєш.

— Бабусю, можна я не буду так одразу ж зачиняти дверцята? — попросив онук. — Там так гарно тліють вуглики, танцюють вогняні язички...

— Ні, золотко, — заперечила бабуся, — дрова, особливо соснові, мають здатність іноді «вистрілювати», і іскри можуть впасти тобі на руки або навіть в очі.

Дідусь приніс великий кошик дров, і Назарчик закладав їх до печі, акуратно причиняючи після кожного поліна дверцята, як навчила бабуся. Одне з полін — березове, таке покручене, коряве, зовсім не сподобалося хлопцеві.

— Нічого, з нього також буде добра каша, — усміхнувся дідусь, і пішов колоти дрова.

Бабуся допомагала йому складати дрова, а Назар старанно пропхнув велике негарне поліно в піч і щільно зачинив дверцята.

Минуло декілька хвилин... Раптом у «ресторанчику» пролунав сильний вибух! Із димаря посипалися іскри, зазвеніли вікна, навіть пес Джек жалібно заскавулів і кинувся до своєї буди, забувши про пахощі гарбузової каші!

Старенькі кинулися до онука — він блідий стояв біля печі.

— Дитино, що сталося?

— Це... оце... — затаючись, тремтячим голосом сказав Назар, — оце негарне поліно... Ти ж сама, бабуся, казала, що поліно можуть вистрілювати.

— Е, ні, — заперечив дідусь. — Тут щось серйозніше...

— А я навіть не встиг помолитися, так швидко все сталося! — схвилювано розповідав хлопчик. — Як добре, що ми ще зранку попросили Ісуса послати нам ангела-хоронителя на цілий день!

Коли каша гарно умліла, а попіл у печі остиг, дідусь почав спеціальною лопаткою вигрібати його у відро. Раптом щось дзенькнуло об лопатку... Дідусь просунув руку в піч, щось там намацав... Назарчик разом із бабусяю, затамувавши подих, спостерігали, що буде далі. Дідусь витяг руку, розкрив її... На його долоні лежав... патрон!

Причому патрон особливий, великий, навіть більший, ніж патрон до автомата, як зауважив дідусь. Ніхто не міг пояснити, як патрон потрапив у березове поліно. Можливо, хтось закрив ним отвір у березі після того, як набрав соку, можливо, він там залишався з часів війни. Не знає дідусь, не знає бабуся, не знає і Назар.

Але одне він тепер добре знає: просити Ісуса про охорону потрібно від самісінького ранку, а повчання і поради старших слід ретельно виконувати! Що було б, якби він, запхавши поліно в піч, сидів навпочіпки перед відчиненими дверцятами і милувався палаючим поліном?... Навіть страшно подумати!

А гарбузова каша таки вийшла пресмачна!

В поисках лотоса

Привет, ребята! Сегодня мы отправимся в путешествие по игровому лабиринту. Выполните все задания и найдите цветок лотоса. Раскрасьте его и вырежьте. Наклейте на картон, из цветной бумаги сделайте рамку для вашей картины. Вот и готов маленький сюрприз для мамы!

Задание 1

Реши примеры.

$$6 - 2 = \square$$

$$7 + 2 = \square$$

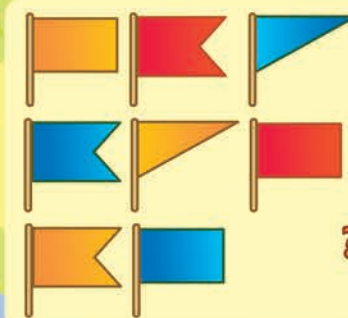
Задание 2

Разгадай ребус.

Задание 3

Дорисуй флажок.

Задание 5

Обведи по точкам и раскрась.

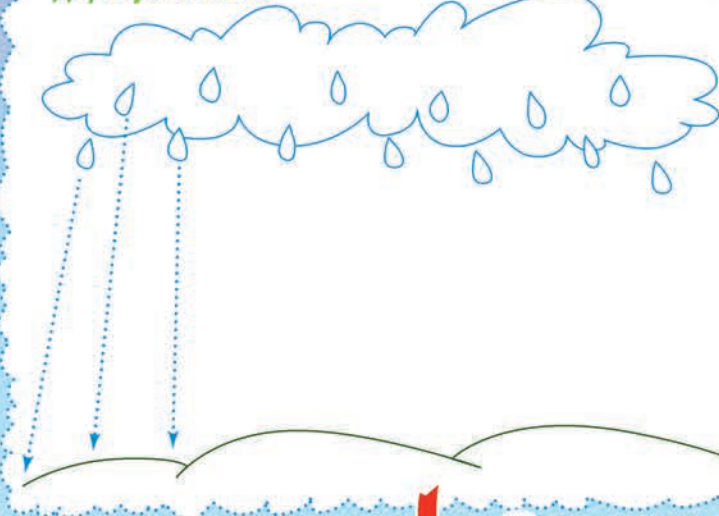
Задание 4

Найди правильную тень.

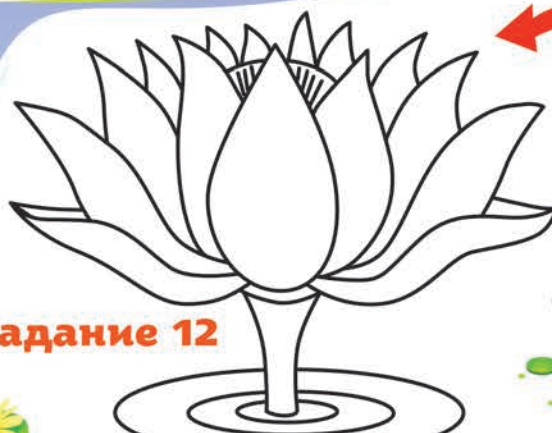
Задание 6

Дорисуй дождик.

Задание 12

Раскрась цветок лотоса.

Задание 11

Помоги мышке найти сыр.

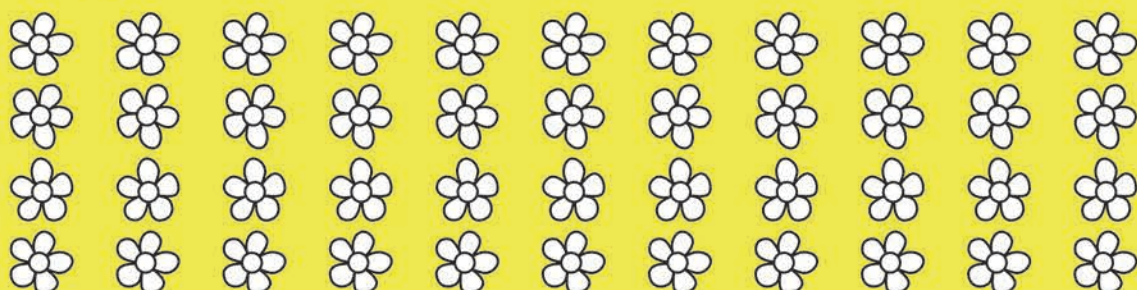
Задание 7

Дорисуй зайчика.

Задание 8

Сколько цветочков ты сможешь раскрасить за 1 минуту?

Задание 9

Составь слова.

Смачні суни́чки

Привіт, малята. Ось і дозріли в моєму лісі суни́чки. Приходьте мерщій їх збирати, адже вони одні з найцінніших ягід на світі, бо приносять велику користь організму.

Це перші ягоди, які дозрівають влітку в наших лісах. Вони не тільки мають прекрасний смак, але й містять велику кількість вітамінів. Їх можна знайти в лісах, серед чагарників, на узліссях, галявинах, на сухих трав'янистих схилах. Ростуть собі, красуються, немов запрошують усіх охочих поласувати.

Лікар Неболить розповідав, що суницю по праву можна назвати натуральною аптекою. Відвар із суничного листя і її ягід сприяє нормалізації обміну речовин в організмі, стабілізації артеріального тиску, знижує ризик розвитку раку і використовується для профілактики атеросклерозу. При гастритах, хворобах печінки, виразці шлунка допомагають свіжі ягоди. Для зміцнення імунітету і при розладах шлунка корисний чай з листя суниці. Вона може підвищити настрій, для цього достатньо з'їсти 150 грамів суниць. Дуже корисні суниці і для шкіри. Навіть для схуднення ягоди вживають разом із кефіром і без цукру. Найбільш корисний ефект дає вживання свіжих ягід. Стакан свіжих ягід суниці в день протягом сезону забезпечить організм усіма необхідними елементами на цілий рік.

Потрібно, юні друзі, обережно вживати суниці людям з алергічними захворюваннями, бо ягоди можуть спровокувати алергічну реакцію. Щоб уникнути цього, не зловживайте ягодами.

Я знаю, діти, що збирання суниць – важка і кропітка робота, адже ягідки такі маленькі. До кожної треба нагнутися, немов привітатися і подякувати за те, що вона така смачна і духмяна. Інколи хочеться, щоб суниці були великими, аби однією ягідкою можна було наїстися.

Сова Мудрина розповідала, що такі суниці існують насправді, і називаються вони суницями ананасовими, кожна ягода якої і справді розміром з долоню. Ростуть такі суниці біля озера Байкал, де випадає дуже багато опадів – улітку дощів, а взимку – снігу. Покладеш одну таку ягідку на стіл і смакуй на здоров'я. Якщо хочете скуштувати таку суницю, треба їхати аж до станції Видріно, що на Байкалі. А якщо вам до смаку наші лісо-

ві суниці, то гайда разом із батьками до лісу збирати ці смачні і корисні ягоди.

**Сонечку суни́чки
Підставляють щічки.
Тож
мерщій, малята,
Суни́чки збирати.
Люблять всі суни́чки –
Дорослі й невеличкі.**

Справді, суни́чки – дуже смачні і корисні ягоди. Та, на превеликий жаль, вони не можуть цілий рік бути на нашому з вами столі. От аби завжди дивитися на них, пропоную вам, друзі, картинку-аплікацію «Суни́чки».

Для цього вам потрібен картон, кольоровий папір, ножиці і клей. Із зеленого паперу ми вирізаємо стебельце і листочки, з червоного – ягідки, а з білого – квіточку. Усі деталі приклеюємо на картон.

А ще, діти, спробуйте якнайшвидше промовити скороговку про суниці, яку я сам склав.

**Сестрички-суни́чки
Зовсім невеличкі.
Зовсім невеличкі
Суни́чки-сестрички.**

Гадаю, що сьогодні ви багато нового дізналися про суни́чки. І від того вам, напевно, захотілося їх скуштувати. Отож, не гайте часу, а мерщій з батьками збирати ці корисні і цілющі ягідки. До зустрічі в лісі!

**А ще
на сторінці
розкидані
смачні
суни́чки.
Знайди їх
і запиши
кількість.**

Лабиринт

Помоги зайчику потрапити додому, избегаючи лисичек.

Раскрась машинку

В каждой строчке спрятаны слова. Найди их и раскрась.

О	К	А	Р	Т	О	Ф	Е	Л	Ь	Ш	К	О
Л	С	Т	В	У	М	О	Р	К	О	В	Ь	П
С	К	А	П	У	С	Т	А	В	У	Л	С	Т
П	Г	О	Р	О	Х	В	Т	О	Л	У	К	С
К	П	В	О	С	О	Г	У	Р	Е	Ц	Л	С
П	О	Ч	Е	С	Н	О	К	Ш	Т	С	Л	С
К	П	О	М	И	Д	О	Р	П	Т	О	П	В
Л	К	С	П	О	Т	С	В	Е	К	Л	А	Л
С	Р	Е	П	А	П	О	К	Л	Ш	П	С	Т

Посчитай все овощи и фрукты.

Ольга Костантів

Ключ

Костик живе в маленькій хатині на самісінкій вершині високої гори із стародавньою назвою Панська гора. У горі висічені із каменя сходи, ними можна легко і швидко спуститися донизу або піднятися догори, не обходячи гору довгою дорогою. Хлопчик так любив з підскоком бігти по сходах або вниз, або вгору, коли вони з мамою йшли в магазин або до поїзда, зустрічати татка. Тато Кості працює у великому місті і ввечері приїжджає додому на яскравій зеленій електричці із гарною назвою «Нафтуса», а вони з мамою виходять його зустрічати.

От і зараз вони збираються зустріти татуса. Щоправда, на дворі хлюпотить осінній дощ, але хлопчик має гарну дитячу парасольку, резинові чобітки, тому дощ – не завада!

Мама із сином вийшли на подвір'я, замкнули двері.

– Синку, поклади, будь ласка, ключ до кишені своєї курточки, бо в мене немає жодної кишені, – попросила мама.

Хлопчик акуратно поклав ключ в кишеню і з підскоком почав спускатися кам'яними сходами донизу. Одна, дві, три...п'ятдесят! А мама лише сміялася і застерігала сина бути обережним.

Так цікаво було йти в темноті по калюжах, тримаючи над головою маленьку, яскраву парасольку. От тато здивується, що навіть у таку дощову погоду синок вийшов його зустрічати!

Тоненько засвітіла електричка, зупинилася, автоматично відчинилися двері – і десятки пасажирів почали виходити із вагонів. Але тата ніде не було видно... Тато не приїхав...

– Ну, що ж, – сумно промовила мама. – Очевидно, татко залишився ще на одну зміну. Таке трапляється рідко, але буває.

Похнюпившись, хлопчик разом із мамою повернули, щоб йти додому. І раптом мама запитала:

– Костянтіне, а як там наш ключ?

Хлопчик опустив руку в кишеню, але ключа не було... Він опустив руку в другу кишеню, але і там його не було! Вивернув обидві кишені – нічого немає!

– О мамо! Як же ми зайдемо до хати?

А дощ почав лити, як з відра... Що ж буде? Другий, запасний, ключ – у тата, але він не приїхав... Хлопчик почав плакати.

– Нічого, синку, – заспокоїла мама, – будемо шукати по дорозі, очевидно, він десь випав із твоєї кишені.

Як старанно вони приглядалися у світлі ліхтарів до кожної блискучої речі на дорозі, як ретельно ногами вигрібали із калюж камінці в надії знайти заповітний ключ. Але його ніде не було. Ось дійшли вже до сходів. І тут мама згадала, що коли синок стрибав по них, спускаючись донизу, вона почула, як щось дзенькнуло об камінь. Вони схилили голови і помолилися, щоб Господь допоміг їм знайти ключ.

– Ти піднімися нагору і продовжуй молитися, а я буду шукати, – попросила мама.

Однак вона розуміла, що легше знайти вдень голку в копиці сіна, аніж зараз, у темноті, на п'ятдесяти сходах, по котрим хлюпоче холодна дощова вода, знайти ключ...

Ще ніколи в житті Костя не молився так палко, як зараз!

А мама тим часом рукою проводила по холодним, брудним, мокрим сходам. Одна, друга, третя... Рука зовсім задубіла від холоду. Четверта сходинка... Раптом щось дзенькнуло... Ключ! У руках у мами був ключ!

Якою особливо теплою видалася хлопчику їх маленька хатинка, яким затишним – його м'яке ліжечко! Але Яким дорогим став для нього Ісус, Котрий у скрутну хвилину прийшов йому на допомогу!

– Дякую Тобі, Ісусе! – знову й знову промовляв, засинаючи, хлопчик.

Змейки

Поставте фішки на «СТАРТ». Кидайте кубик. Делайте ход. Если ваша фишка попала на квадратик с «хвостом змейки», то переставьте ее туда, где изображена голова змейки. Если попала на верх лестницы, то вы спускаетесь по ней и возвращаете фишку на несколько ходов назад.

Найди отличия

Що цікавого ми знайдемо в собі...

Неймовірно! Кожен з нас – ціла скарбничка цікавого й дивовижного.

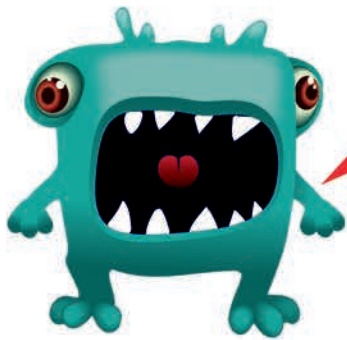
«Шкіряний козушок». **Шкіра – це міцний еластичний покрив, «козушок»**, який захищає тіло людини

від зовнішнього впливу. Вона зберігає вологу в тілі, захищає його від пересихання і проникнення бруду та мікробів. Шкіра на кінчиках пальців рук та ніг вкрита найдрібнішими борозенками, які утворюють неповторний візерунок у вигляді петель, ліній, кілець. Він індивідуальний для кожної людини і є його своєрідним «паспортом» – у світі немає двох людей з однаковими відбитками пальців.

Про чубчики та косички

У більшості людей на голові приблизно 100 тисяч волосин! Колір волосся залежить від пігменту колірної речовини. Волосся містить два види пігменту: темно-коричневий меланін і червонувато-жовтий каротин. Один з них або поєднання обох визначають колір волосся.

З віком у деяких людей волосся перестає виділяти меланін. У світловолосих людей воно біліє, а в темно-волосих стає зазвичай сивим. Сивина з'являється не тільки через відсутність меланіну у волоссі, а й через наявність у ньому найдрібніших повітряних пухирців. Хвилястість волосся залежить від форми волосяних фолікул, з яких воно росте. Кучеряве волосся росте з плоских волосяних фолікул. Хвилясте – з овальних, а пряме – з круглих. Волосина живе не більше 6 років.

А що ви знаєте про бактерії?

Неймовірно, але згідно з дослідженням Медичного інституту Говарда Хьюза, у кожній людині живе від одного до двох і більше кілограмів живих бактерій! Найбільше бактерій міститься в кишечнику. Кожна людина носить в собі трильйони цих мовчазних пасажирів.

1

Найбільша бактерія, що носить ім'я *Thiomargarita namibiensis*, що в перекладі означає «сіра перлина Намібії», була відкрита в 1999 році. Її розмір у розрізі досягає 0,75 міліметрів.

2

Загальна вага колоній бактерій, що живуть у людському організмі, дорівнює двом кілограмам.

3

Існують ракоподібні, які харчуються бактеріями, що вирости на їх же тілах. На глибинах понад 2 км живуть краби *Kiwa puravida*. Мешкають ці істоти поблизу щілин, з яких назовні виходять сірчисті сполуки і метан, що є для бактерій джерелом енергії. Краб активно сприяє зростанню бактерій, підставляючи їх колонії на клешнях під поживні потоки. При цьому його рухи нагадують танець.

4

Дослідження, проведене вченими з Університету Манчестера, показало, що на поверхні мобільного телефону знаходиться мікробів значно більше, ніж виявлено на сидінні унітазу або на підшві взуття.

5

Бацила і бактерія є одним і тим же живим організмом. Просто у слова «бацила» латинське походження, а слово «бактерія» – з грецької мови.

6

Один з двох кілограмів бактерій, що мешкають в організмі людини, розташовується в його кишечнику. Кількість цих бактерій значно перевищує кількість клітин людського тіла.

7

У роті людини налічується майже 40 тисяч бактерій різного типу.

8

Оскільки розмір найбільшої з існуючих бактерій *Thiomargarita namibiensis* доходить до 0,75 мм в розрізі, це дозволяє бачити її навіть неозброєним оком.

9

Під час хвороби людини гине значна частина природної флори її кишечника.

Смачний

сирно – полуничний сніданок

От і дочекалися ми з вами смачних літніх ягід. Вони не лише смачні, а й корисні. Пропонуємо вам приготувати сирно – полуничний сніданок.

Для такого сніданку потрібно:

- печиво вівсяне – 2 шт.;
- сир кисломолочний – 50 г;
- полуниця – 1/2 склянки;
- пудра цукрова.

Приготування:

Викласти шарами до креманок чи склянок: подрібнене руками вівсяне печиво; протертий крізь сито сир із цукровою пудрою до смаку, якщо сир дуже сухий, можна додати ложку сметани (йогурта); змелену в блендері полуницю із цукровою пудрою до смаку.

Вам сподобається такий смачний сніданок.

Смачного!

Господарочка

Рыба-фонарь

Помоги рыбе проплыть по лабиринту сквозь зеленые водоросли.

Среди кораллов в карибских водах между Соединенными Штатами и Южной Америкой обитает рыба с фонарем на голове. Ее по праву называют рыбой-фонарем. Первая такая рыба была обнаружена в 1907 году, когда она проплывала мимо острова Ямайка. Следующую рыбу обнаружили мексиканские рыбаки в 1972 году. Аквалангисты сообщают, что видели

этих рыб на расстоянии, но никто не смог подойти ближе к их есте-

ственной среде вплоть до 1978 года, когда команда из четырех дайверов спустилась на 60-метровую глубину в карибские воды.

Эти дайверы совершали погружение ночью, в полной темноте. Когда они приблизились к 60-метровой отметке, то поняли, что смогут прове-

сти здесь не более 10 минут. Вдруг они увидели огни карибской рыбы-фонаря. Они тут же окружили ее. Используя тактику самой рыбы, они направили на нее луч света и стали фотографировать.

Рыба-фонарь довольно пуглива. Эти рыбы живут на глубине от 30 до 200 метров. Они могут по желанию включать и выключать свой фонарь. Находясь в опасности, они плывут зигзагом сквозь воду, попеременно то включая, то выключая свет. Его яркость соответствует лазерной указке.

В Красном море в области Индийского и Тихого океанов обитают еще два вида рыбы-фонаря. Во время Шестидневной войны в 1967 году израильский ночной самолет-разведчик обнаружил зеленое светящееся пятно в прибрежных водах Красного моря. Полагая, что это египетские водолазы-подрывники, это место забросали ручными гранатами. На следующее утро весь пляж был усеян мертвыми рыбами, которые все еще излучали зеленоватый свет.

Чарльз С. Кейс

Тропические жабы

В Южной и Центральной Африке обитают некоторые лягушки самых разнообразных оттенков. Они бывают красного, белого, желтого, розового, оранжевого и зеленого цветов. Существует около 2000 видов лягушек, 10% из которых проявляют особую заботу о своем потомстве. Например, самец ринодермы Дарвина ждет, пока самка отложит яйца, а затем заглатывает их, помещая в специальный горловой мешок, выходя через ротовую полость, и начинает жить самостоятельно. Стекланные лягушки Фляйшмана высиживают яйца по 30 минут каждую ночь, регулярно смачивая их. Самцы других видов не участву-

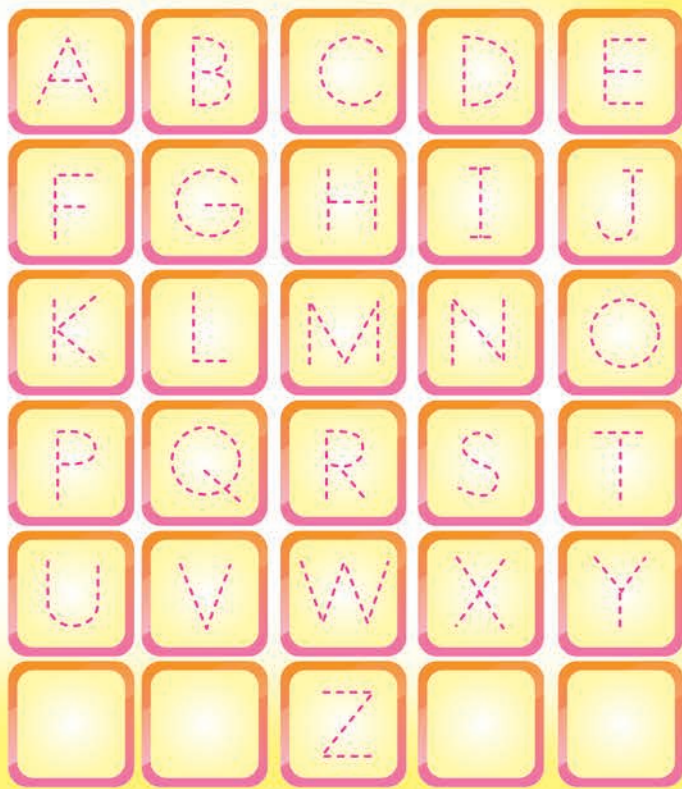
ют в процессе высиживания, но ревностно защищают самок.

Ядовитые лягушки, выделяющие яд, которым индейцы смазывали свои стрелы для охоты, откладывают свои яйца в увлажненную почву. После появления потомства самцы переносят их на спине на листок, наполненный водой. Там самка отложит другие, не оплодотворенные яйца, чтобы кормить мальков.

Еще один вид лягушек называется лягушки-повитухи. Самец закрепляет яйца на задних лапах и носит их с собой, пока не вылупятся головастики. Когда он заходит в воду, последние просто уплывают.

Game 1. Draw letters.

Let's play!
Давай поиграем!

Game 2.

Write sentences with the words.
For example: I am very angry.

Happy

Angry

Sad

Suprised

HAPPY: _____

SAD: _____

ANGRY: _____

SURPRISED: _____

Game 3.

Choose two animals and draw them.

Dog

Elephant

Cat

Horse

Frog

Cow

Bird

Goat

Game 4.

Give English names to all children.

Game 5.

Healthy food alphabet. Draw fruits and vegetables.

A = apple
[эпл]
яблоко

B = broccoli [броколи]
брокколи

C = carrot
[кэрот]
морковь

E = eggplant [эгплант]
баклажан

D = date [дэйт]
финик

Отец улыбнулся. «Сын, — сказал он, — ты наполнил эту комнату не только светом, но и добротой и бескорыстием. Я вижу, что все, что ты имеешь, ты всегда будешь использовать для благословения других. Мое богатство будет твоим».

Автор: Ральф Э.Хендрикс

Худышка Мелхола и пещера Махпелла

Внезапно по моей спине пробежал холодок. Присев у изголовья моей кровати, мама загадочно спросила, не хотела бы я помочь отцу исследовать одну из пещер.

— Пещеру? Ту, что в пустыне? — переспросила я.

— Нет, Мелхола, — на мгновение мама умолкла.

Поскольку мама медлила, я догадалась, что речь идет о какой-то особенной пещере.

— Отец сказал, что это пещера Махпелла.

— Махпелла! Та, в которой погребены Авраам и Сарра? — воскликнула я. — В школе нам рассказывали о том, что Авраам похоронил свою жену, Сарру, в пещере. Авраам, Сарра, Исаак, Ревека, Иаков, Лия — все эти знаменитые библейские герои похоронены в ней.

— Взрослые пытались проникнуть внутрь, — продолжила мама, — но у них ничего не вышло. Входное отверстие слишком мало... Папа считает, что для тебя оно будет в самый раз.

Поцеловав меня и пожелав спокойной ночи, мама выключила свет.

Несколько часов спустя отец разбудил меня. Все еще было темно.

— Ты ведь не испугаешься? — подмигнул он и пошутил: — Как насчет привидений?

Мы с отцом прекрасно понимали, что в сложившейся ситуации мой маленький рост и щуплое телосложение являлись прямо-таки огромным достоинством. Именно благодаря им я могла сделать то, что не удавалось никому другому — проникнуть в пещеру Махпелла.

— Папа, ты же знаешь, что привидений не бывает, — хихикнула я.

— Привидений мы там не найдем. Но это может быть довольно опасно. Ни один археолог еще не был в этой пещере. Уже 700 лет туда не ступала нога человека. Мы можем лишь догадываться о том, что там внутри. Если ты не хочешь, скажи, и мы все отменим.

— Папа, я уже не маленькая, мне 12 лет. Я справлюсь, — уверенно возразила я.

Одевшись, я забралась на заднее сидение автомобиля и закуталась в плед. Дорога до Хеврона не заняла у нас много времени. Около одного из древних строений машина остановилась. Мы с отцом зашли в мечеть. С отцом заговорил молодой человек. Я догадалась, что речь шла обо мне. Однако в тот момент меня куда больше занимали величественные стены, возведенные из белого и красного мрамора и

украшенные золотыми письменами.

— Ты уверена, что справишься? — краем уха услышала я обращенный ко мне чей-то вопрос.

— Мелхола? Мелхола, генерал ждет твоего ответа.

Я перевела взгляд на стоявшего передо мною человека. Это был генерал Моше Даен, министр обороны Израиля, который обратился ко мне:

— Ты ведь совсем еще ребенок. Уверена, что тебе это под силу?

— Так точно, сэр генерал! И я не боюсь привидений! — выпалила я.

Со всех сторон раздался смех. Я почувствовала, как мои щеки покрылись густым румянцем. Положив мне руку на плечо, генерал проводил нас ко входу в пещеру.

Разговоры смолкли. В воцарившейся тишине все напряженно наблюдали за нами.

— У нас есть храбрый доброволец, — генерал хлопнул меня по плечу. — Парочка змей или скорпионов для нее не помеха! Я прав, Мелхола? — испытывающе посмотрел он на меня.

Не вполне понимая, шутит он или нет, я все же утвердительно кивнула. «А что, если там действительно будут змеи и скорпионы?» — мелькнула в голове мысль. К тому времени мы были у цели. Прямо передо мною зияла дыра. Отверстие диаметром не более тридцати сантиметров казалось крошечным.

Отец находился рядом со мною, пока генерал объяснял, что именно я должна сделать. Кто-то обвязывал мою талию веревкой с тем, чтобы по ней опустить меня вниз. Мне предстояло спуститься, захватив с собою фонарь и зажженную свечу. Если в пещере не достает воздуха, пламя свечи начнет гаснуть и это будет сигналом того, что спуск необходимо прервать. В случае, если с этим проблем не будет, мне следовало сделать несколько фотоснимков того, что я увижу внизу, и осуществить некоторые замеры.

Я стала протискиваться в отверстие. Сперва ноги. Здесь трудностей не возникло. Затем бедра и талия... Извиваясь всем телом, я продолжала проскальзывать внутрь. На мгновение мне показалось, что мои плечи слишком широки и придется отказаться от этой затеи. Однако еще одно усилие... и вот, наконец, получилось! По спине пробежал холодок... я зависла над пещерой, в которую несколько веков не ступала нога человека.

Вися в пустоте, я продолжала покачиваться на веревке. Мне передали фонарь и зажженную свечу, после чего принялись осторожно опускать вниз. Благополучно приземлившись на кипу денежных купюр, я напряженно всматривалась в огонек свечи. Наверху ослабили веревку, и я принялась разглядывать квадратное помещение. На противоположной стене выделялись три надгробных камня. Сквозь небольшое отверстие в стене я проникла в узкий коридор, окончившийся крутыми ступенями, упиравшимися в свод пещеры. Вернувшись тем же путем обратно, я дала сигнал, чтобы меня поднимали. Выбравшись, я подробно описала все, что видела. В тот день я опускалась в пещеру не менее пяти раз.

Измерив подземное сооружение, я начертила его схему. После чего сфотографировала комнаты, надгробные камни, коридор и ступени, на бумаге сделала набросок всего увиденного, измерила шагами расстояние, подробно описала каждую деталь.

С тех пор прошли годы. Однако я до сих пор отчетливо помню, как, будучи щупленькой двенадцатилетней девочкой, единственная на тот момент смогла выполнить то, что сделать было необходимо.

Этот случай убедил меня в том, что необязательно быть самой сильной, быстрой или умной. С Божьей помощью я всегда смогу быть полезной.

Логика

Кто в каком домике живет?

Обведи солнышко, не выходя за контур.

Знайди всіх зайчиків на галявині.

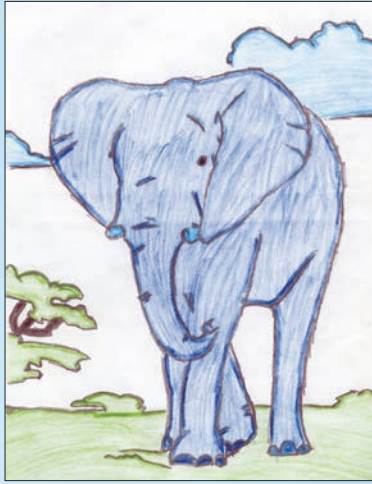

Давид Бобрик

Нікіфор Кошлак

Рувим Попадюк

Юлія Клямар

Анна Марченко

Емілія Вереденко

Віра Рибка

Лілія Лопатинська

Ірина Василенко

Максим Іщенко

Ілона Винниченко

Аня Карпінська

Богдана Позняховська

Заур Ельдаров

Азала Ельдарова

Даша Белокрис

Юліана Бондаренко

Міларт Домініка

Надія Горжу

Славик Остапенко

Малюнки читачів

Любі діти!

На адресу видавництва надійшла велика кількість ваших малюнків. На жаль, ми не в змозі відразу опублікувати всі ваші роботи. Чекайте їх в одному з наступних номерів.

(Будь ласка, пишіть ваші прізвища розбірливо, бажано друкованими літерами на зворотному боці кожного малюнка).

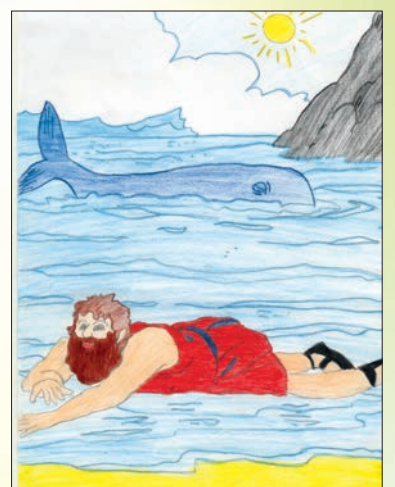
Діана Галіцька

Ілона Ющенко

Аліна Задорожняк

Анна Мартиненко

Смотрите на телеканале «Надія»

HOPE.UA

ЛОМАСТЕР

неділя
14:00

Дитяча зустріч у майстерні «Ломастера»:
майструємо, граємо,
відгадуємо

і просто ВІДПОЧИВАЄМО!

Додаток до газети «Вічний Скарб»

Щомісячна дитяча газета «Скарбничка»
Видавець – християнське видавництво
«Джерело життя»
Адреса: 04071, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10-А
e-mail: dzherelo@ukr.net;
тел.: (044) 467-50-68
(044) 428-84-38

Відповідальний за випуск: директор видавництва
«Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва: Лариса Качмар
Відповідальний редактор: Інна Джердж
Дизайн та верстка: Юлія Смаль
Над номером працювали:
Марина Становкіна, Ольга Бокова
Відповідальна за друк: Тамара Грицюк

Наклад: 10 000 прим.

Редакція залишає за собою право
редагувати і скорочувати тексти.
Рукописи не повертаються. Листування
ведеться лише на сторінках газети.

www.lifesource.com.ua